

عنوان مقاله:

کاربرد کنایه در شعر محلی دزفولی

محل انتشار:

کنگره بین المللی زبان و ادبیات (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

کاظم کیایی فر - عضو هیات علمی دانشگاه آزاد واحد دزفول، ایران

مرتضی بدخشان - استادیار، دانشگاه آزاد اسلامی واحد دزفول، ایران

عبدالحمید حقیقی زاده - عضو هیات علمی دانشگاه آزاد واحد دزفول، ایران

خلاصه مقاله:

گویی دزفولی یکی از گویشهای زبان فارسی است که در جنوب غربی ایران قریب به چهارصد هزار گویشور دارد اما با توجه به وضعیت نامناسب کار برد گویش دزفولی در نسل سوم بعد از انقلاب اسلامی، درجه ناخالصی در زبان گفتاری آنان به شدت افزایش یافته و نگرانی آن می رود که این گویش نیز مانند بسیاری از گویش های دیگر از بین برود و به کتابخانه ها و بایگانی تاریخ سپرده شود. لذا یکی از راه های حفظ و نگهداری گویش دزفولی رونق دادن به بازار شعر محلی و کاربرد کنایات زیبای آن می باشد. پژوهشگر در این تحقیق پس از تعریف لغوی و اصطلاحی کنایه از فرهنگهای مختلف، به اثر بخشی عبارات کنایی پرداخته است و سپس کنایات در شعر حسین ساکی، هبت اله سالم دزفولی، غلامحسین شاه حیدری، عیدی صابر زاده، عالمشاه (مجنون)، فریده عالمشاه، احمد عبد اللهی، محمد نافع (منتظر) و ملامحمد تقی ناهیدی را مورد بررسی قرار داده است. نتایج نشان داد که در شعر محلی دزفولی کنایات به وفور خود نمایی می کند و زیبایی شعر محلی به وجود کنایات است همچنین تمام شعری که اشعارشان مورد بررسی قرار گرفت از کنایات بهره برده بودند اما کمیت این بهره مندی به ترتیب تاریخ حیات شاعر از قدیم به جدید از کنایات بیشتر و زیباتری بهره برده اند مثلا اشعار مرحوم ملا محمد تقی ناهیدی که از نظر تقدم زمانی از سایرین قدیمی تر است، علاوه بر سرآمد بودن در کاربرد کنایات، بیشترین کنایات را به خود اختصاص داده بود. در کنایات شعر محلی دزفولی، بعضی از کنایات دارای دو معنای کنایی بود و غالبا معانی ظاهری کنایات با معانی کنایی همخوانی داشت.

کلمات کلیدی:

ادبیات عامیانه، شعر دزفولی، کاربرد کنایه،

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/581539>

